

Vài Kỷ Niệm Vài

Y Sĩ Tr Tá Nguyễn Văn Thế

MX Trần Xuân Dũng

Năm 2011, khi nhận được điện thoại của một đồng nghiệp từ Mỹ gọi sang Úc báo tin Y Sĩ Trung Tá Nguyễn Văn Thế vừa từ trần, tôi sững sốt. Trước đó, có lần Đại Tá Nguyễn Thành Trí và Trung Tá Nguyễn Văn Phán sang Úc, tôi được may mắn tiếp chuyện hai vị trong một bữa cơm tối, tuy thời gian có hạn, nhưng chúng tôi cũng thăm hỏi nhau được đủ điều, chuyện xưa, chuyện nay... Tôi còn có dịp hỏi được về các vị Đại Bàng trong Binh Chung, và một số anh em Thủy Quân Lục Chiến hiện ở Mỹ. Tôi hỏi:

- Thưa Đại tá, Bác sĩ Thế hỏi này ra sao?

- Ông ấy vẫn khỏe. Đại Tá Trí đáp. Trung Tá Phán (Phu Nhơn) thêm:

- Bà vợ Bác Sĩ Thế đau nặng. Hiện Bác Sĩ Thế đang đưa bà xã đi du lịch Âu Châu, kể như là lần chót.

Bác Sĩ Thế và tôi cùng tốt nghiệp Y Khoa Đại Học Đường Sài Gòn. Anh học trên tôi một lớp. Trong trường Y Khoa Sài Gòn, có một truyền thống đặc biệt. Đàn anh, đàn em, tuy

gần gũi nhau suốt 6 năm trời, nhưng khi một người lớp dưới nói với một người lớp trên, dù chỉ trên một lớp thôi, cũng phải dùng chữ Anh, và tự xưng là Em. Trong những giờ học tại bệnh viện, lúc nào cũng có đủ mọi lớp, từ năm thứ sáu xuống đến năm thứ nhất. Đó cũng là lý do mà anh Thế và tôi thường gặp nhau luôn.

Tôi còn nhớ, một ngày vào năm 1964 anh Thế và tôi cùng trực một phiên tại bệnh viện Từ Dũ. tới 1 giờ sáng, có người vào thay,

Anh Thế ra về. Độ nửa giờ sau, Anh Thế trở lại, mặt mũi ướt đẫm mồ hôi. Anh nói:

-Dùng ơi, xe tôi hỏng, không nổ máy được. Tôi loay hoay sửa mãi, mà xe vẫn không chạy.

Tôi đề nghị:

-Đề em cùng với hai người bạn nữa xuống đẩy. Anh ngồi trong xe sẵn sàng, biết đâu máy xe sẽ nổ lại không chừng.

Anh đồng ý. Anh là một trong vài sinh viên đã có xe hơi ngay từ ngày còn đi học. Đa số chỉ có xe Vespa, Lambretta, xe gắn máy, và xe đạp.

Thủy Quân Lục Chiến

Chúng tôi từ lâu một bước xuống sân bệnh viện, đó là một chiếc xe Vauxhall màu xanh. Anh Thế ngồi vào trong xe. Xe hơi ngày đó chưa có hộp số tự động, tất cả đều là số tay. Tôi cùng hai người nữa hì hục đẩy, hết một vòng sân bệnh viện, máy xe vẫn không nổ, thêm một vòng nữa, bất thần máy xe nổ lên, chúng tôi thở phào. Anh Thế không dám ngừng xe lại, Anh tiếp tục ngồi trong xe, thò tay ra vẫy, rồi chạy tiếp. Một hai tháng sau, anh ra trường. Tới tháng 11-1965, tôi mãn khóa.

Tôi cùng 6 người bạn cùng lớp, sau khi chọn chỗ từ trường Quân Y, về trình diện Đại Đội Quân Y Thủy Quân Lục Chiến. Khi đó đơn vị này đang đóng trong trại Cửu Long Thị Nghè. Chúng tôi đang đứng lớ ngớ, trước mấy văn phòng, chưa biết phải làm gì thì thấy 1 chiếc xe Jeep hồng thập tự từ từ ngoài cổng trại chạy vào. Chiếc xe đậu sịch ngay chỗ tôi. Một người cao lớn, đeo kính trắng, trong quân phục rằn ri Thủy Quân Lục Chiến, bước xuống xe. Dáng quen quen, vai mang cấp bậc trung úy. Tôi nhìn thêm, hóa ra đó là Bác Sĩ Thế.

Tay bắt mặt mừng, Anh cho biết anh đang là Y Sĩ Trung Úy, Y Sĩ Trưởng Tiểu Đoàn 4 Thủy Quân Lục Chiến. Một sĩ quan hành chánh từ một văn phòng bước ra hướng dẫn chúng tôi vào trình diện đơn vị trưởng. Đó là Y Sĩ Đại Úy Lâm Ngọc Quang. Sau khi thăm hỏi qua loa, Y Sĩ Đại Úy Quang cho chúng tôi bốc thăm chọn chỗ. Tôi được số 4, nghĩa là tôi sẽ về Tiểu Đoàn 4.

Khi ra khỏi phòng của đơn vị trưởng, tôi thấy Anh Thế vẫn còn đứng chờ tôi ở phía ngoài. Anh hỏi ngay:

-Dừng, được về Tiểu đoàn nào?

Tôi đáp:

-Em được về Tiểu Đoàn 4.

Anh Thế cười rất tươi, nói:

-Hậu cứ Tiểu Đoàn ở Vũng Tàu, Thiếu Tá Nguyễn Thành Trí là Tiểu Đoàn Trưởng. Thiếu Tá Trí rất tốt, nghệ sĩ lắm, đánh Tây Ban cCầm rất hay. Moa mừng cho toa được về Tiểu

đoàn này.

(Anh Thế vốn học ở trường Pháp lúc còn ở bậc trung học, nên thường dùng chữ moa (tôi) và toa (là anh hay mày) khi nói chuyện).

Như vậy, ngẫu nhiên, anh Thế và tôi lại gặp nhau cũng thường xuyên như hồi còn học Y Khoa, vì cùng Binh Chung, lại cùng Tiểu Đoàn, và tôi sẽ là người thay anh làm Y Sĩ Trưởng Tiểu Đoàn 4/TQLC. Sau đó, Anh tiếp tục hướng dẫn tôi thêm một số điều cần thiết. Anh nói rõ tường tận, về từng anh em Y Tá thuộc Trung Đội Quân Y của Tiểu Đoàn. Anh đặc biệt nêu rõ gia cảnh của từng người: Trung Sĩ Ngô, Trung Sĩ Quốc, Binh Nhất Lợi, Hạ Sĩ Khiếu Phát v.v.. Anh rất quan tâm đến nỗi khó khăn của mọi người. Anh không hề đề cập tới quân phong, quân kỷ, tác phong, hay cá tính của các anh em Y Tá dưới quyền.

Ngày hôm sau, Y Sĩ Đại Úy Lâm Ngọc Quang đưa 7 người chúng tôi sang Bộ Tư Lệnh ở đường Lê Thánh Tôn, trình diện Tham Mưu Trưởng Lữ Đoàn Thủy Quân Lục Chiến là Đại Tá Bùi Thế Lân. Chúng tôi sắp hàng ngang, đồng loạt chào tay trước vị Đại Tá. Y Sĩ Đại Úy Lâm Ngọc Quang lần lượt trình lên Tham Mưu Trưởng, người nào trong chúng tôi sẽ về tiểu đoàn nào. Vị Tham Mưu Trưởng vẻ mặt rất oai vệ và nghiêm khắc. Không biết vì lý do gì, khi biết tôi sẽ về Tiểu Đoàn 4, Đại Tá Lân nhìn tôi, nhếch miệng cười. Một nụ cười bí mật, rất ngắn, chỉ một giây đồng hồ sau, vẻ nghiêm khắc lại trở về trên mặt của Đại tá Tham Mưu Trưởng. (Sau này tôi mới biết Đại Tá Lân từng là Tiểu Đoàn Trưởng Tiểu Đoàn 4).

Năm 1968, việt cộng mở trận tổng công kích Tết Mậu Thân. Khi đó tôi đang là Y Sĩ Trưởng Chiến Đoàn B Thủy Quân Lục Chiến, do Trung Tá Tôn Thất Soạn chỉ huy, đang hành quân ở vùng Cai Lậy, Chiến Đoàn B về giải cứu Thủ Đô Sài Gòn.

Ngay sau khi Chiến Đoàn B đánh bật bọn Việt cộng ra khỏi Gia Định, Trung Tá Soạn - vị Chiến Đoàn Trưởng đáng kính, tài giỏi và đầy

lòng nhân ái, quyết định ra lệnh cho Quân Y của Chiến Đoàn bắt đầu hoạt động Dân Sự Vụ để giúp đỡ dân chúng.

Hoạt động Quân Y Dân Sự Vụ là một công tác do các đơn vị Quân Y ở địa phương phụ trách. Mỗi khi một đơn vị của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa vừa đem lại an ninh cho một nơi nào thì đơn vị Quân Y trong vùng sẽ gửi 1 toán tới đó để chữa trị thương tích cũng như bệnh tật cho dân chúng. Cũng có những trường hợp, các đơn vị Quân Y sở tại yểm trợ định kỳ về Y tế cho những vùng lân cận. Đa số công tác dân sự vụ thường được mở ra tại những tỉnh, quận hẻo lánh, xa xôi, hoặc thuộc vùng tương đối kém an ninh, hoặc tại những nơi dân chúng thiếu phương tiện di chuyển từ đó tới các bệnh xá, bệnh viện ở quận hay tỉnh lớn hơn.

Các đơn vị Quân Y của các Chiến Đoàn, Tiểu Đoàn Thủy Quân Lục Chiến không phụ trách công tác Dân Sự Vụ. Lý do vì phải thường xuyên di chuyển. Nhưng vào dịp Tết Mậu Thân thì lại khác. Sài Gòn, Gia Định và vùng phụ cận đã bị tấn công, sự di chuyển rất khó khăn đối với dân chúng.

Tổng Y Viện Cộng Hòa, Quân Y Viện Trần Ngọc Minh và các đơn vị Quân Y khác tại Thủ Đô Sài Gòn đang bị tràn ngập, rất bận rộn với việc chữa trị thương bệnh binh. Số lượng thuốc men của Quân Y Chiến Đoàn B rất giới hạn. Tôi trở về trại Cửu Long để xin thêm mới có đủ phương tiện cho hoạt động Dân Sự Vụ này.

Bác Sĩ Thế khi đó đã thăng cấp Đại Úy, thay thế Y Sĩ Đại Úy Lâm Ngọc Quang, giữ chức vụ Đại Đội Trưởng Đại Đội Quân Y. Như vậy, anh Thế đã trở thành cấp chỉ huy của tôi. Nghe tôi trình bày hoạt động Dân Sự Vụ sẽ bắt đầu ngay. Bác sĩ Thế chăm chú nghe. Sau đó anh lập tức hạ lệnh kho thuốc của Đại Đội Quân Y cấp phát ngay những thứ tôi yêu cầu. Anh Thế còn cấp cho 1 chiếc xe Dodge 4x4 hồng thập tự, để sử dụng.

Sáng hôm sau, tôi cùng 6 anh em quân y, y tá, từ vị trí đóng quân của Chiến Đoàn B, đến

nhà thờ Gia Định. Nhà thờ này ở kế chợ Bà Chiểu, có sân rất rộng. Hàng ngàn đồng bào đang trú ngụ tại đây, nằm, ngồi ngổn ngang trong khuôn viên, đã nhiều ngày nay. Từ mùng 2 Tết. Chiếc xe hồng thập tự Dodge 4x4 phải đậu ngay gần sát cổng ra vào, đó là chỗ duy nhất không có ai trải chiếu, giăng mùng.

Độ nửa giờ đồng hồ đầu tiên, những nạn nhân của vụ tổng công kích chưa biết, nên Toán Quân Y làm việc rất nhàn nhã, chỉ vài trường hợp lẻ tẻ. Sau đó, dân đến xin khám bệnh, chữa trị mỗi lúc một đông hơn. Chúng tôi làm việc suốt qua buổi trưa, không có thì giờ ăn cơm. Tới hơn 4 giờ chiều mới trở về vị trí đóng quân. Sáng sớm hôm sau, tôi trở về trại Cửu Long để xin thêm thuốc men. Bác sĩ Thế đã chờ sẵn. Anh hỏi từng chi tiết về công tác ngày hôm trước:

-Dừng ! Toa nói cho moa biết hoạt động dân sự vụ hôm qua ra sao. Có nhiều người bị thương không, nặng hay nhẹ?

-Thưa anh, không nhiều, chỉ có vài người bị thương nhẹ, còn những người bị thương nặng, thì hoặc họ đã chết từ mấy hôm trước, hoặc đã được di chuyển tới các bệnh viện rồi.

Anh hỏi tiếp:

-Trong số bệnh nhân, trẻ em nhiều hay người lớn nhiều?.

-Phần lớn là trẻ em, có một số người già.

- Đám trẻ bị bệnh gì nhiều nhất"? Anh hỏi thêm.

- Ỉa chảy và nóng, ho.

Sau khi được cung cấp thêm số lượng thuốc, chúng tôi lại trở về nhà thờ Gia Định. Ngày hôm ấy, Cục Tâm Lý Chiến gửi tới 2 người để cùng tham gia công tác Dân Sự Vụ. Đó là Chuẩn Úy Trần Đình Thọ và 1 phóng viên nhật báo Tiền Tuyến, tên là Tiến. Sau khi gặp tôi xong, Chuẩn Úy Thọ cầm 1 cái loa đi trong sân nhà thờ, thông báo, mời đồng bào đến khám bệnh. Anh sắp xếp, hướng dẫn mọi người rất chu đáo, thứ tự. Còn anh phóng viên tên Tiến đi quanh ghi lại những hình ảnh với

Thủy Quân Lục Chiến

1 chiếc máy hình Canon. Mỗi ngày số người dân đến khám bệnh một đông hơn. Lý do là những người dân quanh khu Bà Chiểu, xa hay gần, nghe biết có Toán Quân Y hoạt động Dân Sự Vụ, cũng tìm đến. Những ngày kế tiếp, mỗi lần thấy tôi về, Bác sĩ Thế lại hỏi rất kỹ về tình trạng dân chúng.

- Toa có thấy dấu hiệu gì về việc bệnh dịch xuất hiện chưa?

- Thưa anh, em chưa thấy trường hợp dịch tả, dịch hạch nào cả. Nhưng số bệnh nhân bị kiết lỵ đang tăng cao.”

Bác sĩ Thế lộ vẻ yên tâm:

- Cũng may cho họ, sống chen chúc nhau trong một khoảng đất chật hẹp, dĩ nhiên dễ phát bệnh. Nếu dịch tả hay dịch hạch xuất hiện thì thật tội nghiệp cho những người đã bị sập, cháy hết nhà cửa, chưa chết vì đạn pháo kích của Việt cộng, mà lại chết vì bệnh dịch tại chỗ tạm trú thì thật là họa vô đơn chí. Hôm nay, toa lãnh thêm thuốc kiết lỵ cho đủ nhé.

Công tác Dân Sự Vụ diễn tiến đều đặn mỗi ngày, và luôn luôn được sự quan tâm đặc biệt của Bác sĩ Thế.

Vài ngày sau, tôi di chuyển vị trí khám bệnh Dân Sự Vụ tới một trường tiểu học ở đường Chi Lăng, và rồi sau đó lại tới một nơi khác nữa. Chuẩn Ủy Thọ và anh phóng viên Tiến luôn luôn đi theo chúng tôi. Có lần có cả phóng viên của đài truyền hình Sài Gòn tới thu hình những hoạt động Dân Sự Vụ của Toán Quân Y Chiến Đoàn B, để chiếu lên cho dân chúng thấy. Nhật báo Tiền Tuyến cũng đã dành nguyên 1 trang in lớn những hình ảnh của công tác này.

Tôi viết lại vài kỷ niệm với Y Sĩ Trung Tá Nguyễn Văn Thế, mà lòng ngậm ngùi. Anh là một người bạn đáng mến, một bậc đàn anh đáng phục, một cấp chỉ huy đáng kính. Và cuối cùng, Anh là một Bác Sĩ rất nhiều từ tâm, thật đáng trọng./.

MX Trần Xuân Dũng

Green World Cleaners

QUALITY DRY CLEANING & LAUNDRY

Expert Alteration

Business Hours:

Mon.-Fri.: 8Am-6Pm

Sat.: 9Am-5Pm

Sunday Closed

3651-3661 Katella Ave.

Los Alamitos, CA 90720

Tel: (562) 596-1375

Laundered Shirt and Alteration

GREEN WORLD CLEANERS

Business Hours:

M - F: 7am-7pm

Sat: 8am-5pm

Sun: Closed

4941-4961 Orange Ave.

Cypress, CA 90630

Tel: (714) 527-5281

MX LÊ VĂN CHÂM

Kính Mời